

El retorn (i II)

written by Pere Grau i Rovira | 15 d'agost de 2024

Es pot llegir la primera part de l'article [aquí](#).

Que mentre a un president de la Generalitat, destituït il·legalment i diputat electe del nou Parlament, li era impedit d'assistir al ple d'investidura i era perseguit com si fos un terrorista de la pitjor espècie, els diputats d'EERC (ja vaig dir que això no era una errata) fessin president un home que ha estat sempre al costat dels que volen "espanyolitzar" Catalunya de soca-rel, és un estigma, que converteix els dirigents actuals del partit en traïdors a l'essència de l'ERC de Macià, Companys i Barrera. Que ho vulguin tapar amb uns acords que tenen les mateixes possibilitats de complir-se, com les que hi ha que nevi a la Rambla el mes d'agost, no els salva del fet que la majoria de catalans creiem que s'han venut per 580 sous.

Aquests dirigents, davant de l'allau de crítiques rebudes, han demanat "respecte per un acord pres democràticament". Que molts militants d'EERC es deixessin entabanar per la formulació manipuladora de la pregunta de la consulta, no eximeix els que la van fer d'un dilema clar: o ells mateixos es volen creure que el pacte amb el PSC es complirà i això no diria res de bo per la seva capacitat de judici, o no s'ho creuen, però així salven els sous i qui dia passa any empeny, i encara faria que se'ls pugui jutjar pitjor. Respecte? L'haurien tingut de tothom si no haguessin fet possible que la Generalitat des d'ara sigui un instrument per convertir Catalunya, com deia Franco, "en una de nuestras entrañables provincias".

Si contra tota lògica elemental, fos com fos, el pacte PSC-EERC s'acabés complint, seria jo el primer d'alegrar-me'n i de demanar excuses pels meus dubtes. Però crec que la

possibilitat que això passi és tan alta com que d'avui per a demà em faci milionari.

I ara passem a un altre aspecte del "retorn": l'actuació d'un grup de mossos ajudant el nostre president legítim a entrar i sortir del país, i fer un pam de nas a Llarena i Cia. Es va parlar, ja de seguida que es va saber la intenció de Puigdemont a presentar-se al debat d'investidura, que els mossos es podien negar a detenir-lo basant-se en la il·legalitat de no aplicar-li els beneficis de la llei d'amnistia. Això teòricament queda molt bé. Però tal com està el cos en mans de la seva ala espanyolista, hauria estat motiu suficient per mesures punitives contra qui ho fes, i fins i tot per expulsar-lo i deixar-lo sense feina. En altres paraules demanar a un agent que es negués a detenir Puigdemont seria demanar-li un coratge que (vegis a dalt) ha faltat a molts polítics.

I per això trobo que ha estat molt més efectiu i molt més intel·ligent ajudar Puigdemont a què la situació d'una detenció no es produís. Vull expressar a aquests modèlics patriotes la meva felicitació i la meva admiració.

Ara a veure com evolucionen els esdeveniments. A veure què fa en el seu lloc Salvador Illa (Salvador! Mare de Déu!). I a veure què fa encara Puigdemont. Amb aquesta "operació retorn" ha deixat clar que res del que faci és previsible. I aquesta imprevisibilitat el converteix més que mai en un malson pels seus contraris. No n'esperem impossibles. Puigdemont no és Superman. Però per a molts, moltíssims, és un fanal que dona llum per continuar endavant, sense claudicar, pel camí que va començar un primer d'octubre inoblidable.